

Com a societat no podem allunyar-nos de les humanitats

Clàudia Pujol, padrina de les promocions acadèmiques de la Facultat de Lletres 2013/2017.

L'acte de cloenda del curs acadèmic 2016/17 i el lliurament de les orles acadèmiques de la XL Promoció d'Història, XXXIV Promoció de Geografia i Ordenació del Territori, XXX Promoció d'Història de l'Art, XXXVIII Promoció d'Estudis Hispànics: llengua i literatura, XXXVII Promoció d'Estudis Catalans i Occitans, XXX Promoció d'Estudis Anglesos i XIV Promoció de Comunicació i Periodisme Audiovisuals, el proper 26 de maig, comptaran com a padrina amb la **directora de la revista "Sàpiens" Clàudia Pujol** (Olot, 1976).

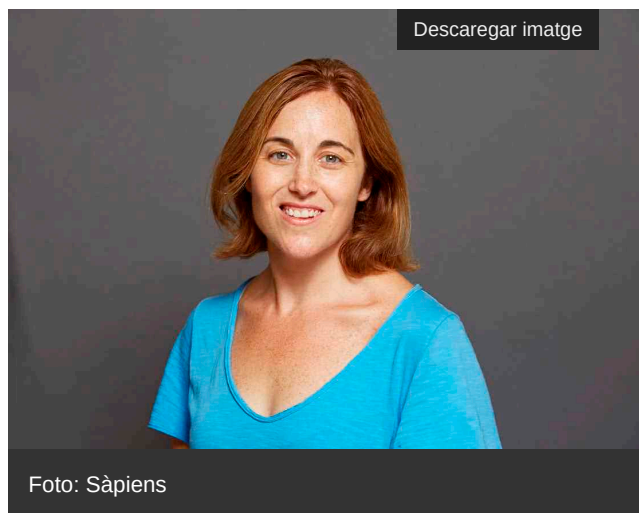
Pujol, **llicenciada en Periodisme** per la Universitat Autònoma de Barcelona i amb un màster en Relacions Internacionals, també ha treballat a la revista "Descobrir Catalunya" i a "Cuina", entre d'altres. **Es reconeix una apassionada de la Història i de la novel·la negra**, un gènere i una disciplina que sovint ha barrejat en format llibre essent coautora de 'La guerra de Cuba' (Pòrtic, 2000) i 'Dissidents' (Dèria, 2007) i autora dels llibres 'Vides singulars' (Mina, 2005), 'Diari d'un forense' (Mina, 2007) i 'En l'escena del crim' (Columna, 2009). També ha participat en l'antologia de novel·la negra 'Crims.cat' (Alrevés, 2010).

En aquesta línia, Pujol ha afirmat més d'un cop que "Sempre he pensat que tant la història com la novel·la negra tenen força punts en comú. Sense anar gaire lluny, **els historiadors són una mena de detectius del passat; uns experts a formular preguntes, establir connexions, recollir proves i analitzar-les.** Són ells qui detecten quan la Història ha estat manipulada, distorsionada, mitificada o polititzada. **I a partir de nous descobriments, nosaltres la reescrivim i la fem atractiva per al gran públic**".

P.: Així doncs, per tots aquells que encara no la coneixen, qui és Clàudia Pujol? Com es definiria?

C.P.: Sóc una persona inquieta i curiosa, que de petita volia ser detectiu privat; d'adolescent, **corresponsal de guerra; i que he acabat dirigint una revista d'Història, que d'entrada té menys risc, però que és prou emocionant com per no tenir la sensació "d'anar a treballar cada dia"** a la redacció que tenim al barri barceloní de Sants. I és prou emocionant perquè, els historiadors també són una mena de detectius del passat. També ells es pregunten els famosos Què, Qui, Quan, On i Per què? i intenten recollir proves i analitzar-les per poder-les respondre, ja sigui en jaciments arqueològics o en arxius. Nosaltres, des de *Sàpiens*, ens fem ressò dels nous descobriments i anem reescrivint el gran puzle de la història, procurant fer-la el màxim d'atractiva pel gran públic. D'aquí que sigui una aventura fascinant.

P.: Sabem de la seva passió pel periodisme i també per la història; vostè ho ha remarcat sempre molt. D'on li ve aquesta passió, aquesta vocació, per ambdues disciplines?

C.P.: De vegades explico que, tot i que el periodisme el porto a l'adn, em vaig començar a interessar per la Història més tardanament i arran de saber què li ha faltat a Catalunya per tenir un Estat propi i legitimar un cert sentiment de pertinença a un col·lectiu. La història que, als anys vuitanta i noranta, ens explicaven a l'escola i a l'institut no partia precisament d'una cosmovisió catalana, sinó espanyola... i universal. Vull dir que ens explicaven Tutankamon, la guerra de Troia i els reis catòlics, però no qui era Jaume I, què van fer els almogàvers per la Mediterrània, perquè vam perdre la guerra de Successió o en què va consistir el complot de Prats de Molló de Macià. **Hi havia molts buits per omplir.** I, en certa manera, estic orgullosa que des de Sàpiens hàgim contribuït a crear el relat de la nostra pròpia història.

P.: En relació amb la qüestió anterior: Com veu el present i el futur dels estudis humanístics i socials? En un moment de crisi econòmica, política i social, quin paper haurien de jugar? Quina importància haurien de tenir?

C.P.: Com a societat no podem allunyar-nos de les humanitats. Perquè això ens faria ciutadans menys crítics, menys conscients, menys cohesionats i més manipulables. I si realment ens creiem que les humanitats són el baluard de la democràcia, haurem de vetllar perquè ocupin un lloc central en el sistema d'ensenyament. No com ara que, amb la preocupació dels governs per fomentar la ciència i la tecnologia, ha anat en detriment de l'atenció que s'ha prestat a les humanitats.

Que no tothom surti de les universitats amb una base humanística (un cert coneixement d'art, de literatura, de filosofia, d'història...) és una feblesa per fer front als reptes actuals. **Les empreses del futur necessitaran persones amb una ment oberta, creativa, flexible i capaç de relacionar diverses disciplines.** I aquí els llicenciats en humanitats tenen molt a dir-hi.

P.: Finalment, què és allò més important que voldria transmetre als graduats de la Facultat? Com han d'afrontar el futur personal i professional?

C.P.: Per a mi l'element indispensable és que es vacunin contra la prepotència i contra la ignorància que, malauradament, abunden. Que procurin ser tolerants, treballadors, generosos i humils. Si les circumstàncies no són del tot adverses i són perseverants en el que volen aconseguir, estic convençuda que podran fer realitat alguns del seus somnis.